

IN MEMORIAM

ВОЛОДИМИР АНДРІЙОВИЧ МОТОРНИЙ (1929 – 2015)

Цього року відійшов у вічність Володимир Андрійович Моторний – патріарх львівської славістики, вчений-літературознавець, славіст зі світовим ім'ям, ерудит, естет, чудова, щира, відверта і життєрадісна людина. Він був тим, хто запалює інтерес, заворює, надихає і вчить. Вчитись у нього було легко і цікаво, бо кожна його думка і кожне слово було важливим і актуальним. Поміж написаних рядків і сказаних слів про слов'янські літератури можна було прочитати ненаписані думки про те, як важливо залишатись на цій землі хорошою, порядною людиною і бачити красу у всьому, як важливо вчитись і розвиватись, бо так можна змінювати світ, як важливо пам'ятати і поважати своїх вчителів.

Народився Володимир Моторний у 1929 році в Харкові, від 1945 року жив у Львові, тут навчався в школі й університеті. У Львівському університеті імені Івана Франка почалася його наукова і викладацька діяльність. Тут він підтримував і продовжував традицію львівської славістики, будучи її керівником формував нові напрямки її розвитку, був одним із очільників найбільшого осередку сорабістики в Україні і Центральній і Східній Європі й аж до останніх днів розвивав традицію сорабістичних досліджень. Спадок, який залишив Володимир Андрійович для прийдешніх поколінь дуже великий. Це сотні студентів, десятки аспірантів, викладачів професіоналів своєї справи. Це сотні розвідок, статей, студій у яких по краплинах зібрана краса слов'янських літератур, культур і традицій. Найповнішим виданням із доробку Володимира Андрійовича Моторного стала його збірка праць «У світі слов'янських літератур: Студії, розвідки, огляди», у якій він згадав багато видатних людей, з якими доля зводила його протягом усього життя на «перехресних стежках» славістики, а також багато подій, фактів, розповідей з історії богемістики, болгаристики, сорабістики...

І після виходу на пенсію Володимир Андрійович не припиняв роботи, продовжував писати, працював над власним архівом і радо розповідав ще неопубліковані історії колегам, друзям, учням, які навідувались до нього в гості. У шухлядах його робочого столу залишилось багато зошитів-зшитків зі спогадами про письменників, акторів,

художників, державників, з їхніми світлинами, акуратно вклеєними і архівованими з надією, що колись вони будуть опубліковані.

Пригадую останню зустріч, як Володимир Андрійович витягує том-зшиток про зустрічі з болгарськими письменниками, спеціально для мене перегортає його сторінки, розповідає з такою завзятістю і любов'ю з якою може розповідати лише Вчитель...

Ольга Сорока